

העתיד יוכרע בזינבה

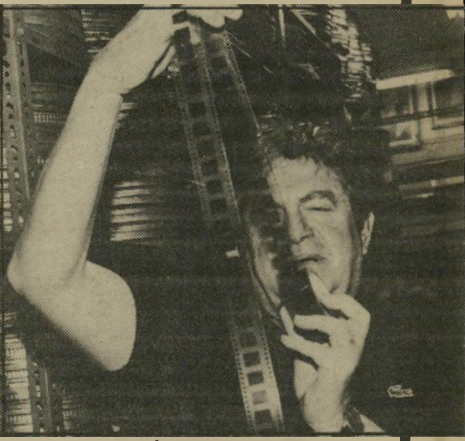
בחודש הבא תתכנס כזינבה ועידת כל חותמי האמנה הבינלאומית למכס ולתעריפים (גאט"ט) לפתיחת השנה השנייה של דיונים בהצעות לשינוי תקנות המכס הבינלאומיות. הדיונים יסתיימו ב-1990, ותוצאותיהם יהיו גורליות לעתיד ישראל.

כיום, כמחצית הסחר הבינלאומי (שהיקפו שני טריליון דולר לשנה) — 2.000.000.000.000 נעשה בהסכמים ללא כל מכס או תעריפים, והאמריקאים לוחצים להגדיל את היקף הסחר ללא הגבלות. החידוש העיקרי הוא בכך שהוועידה כבר הסכימה בדיונים עד כה לכלול את השרותים במסגרת הסכמי הסחר, כך שניתן יהיה לכל מדינה למכור שירותי-בנקאות או מיסחר לכל מדינה החתומה על הסכם הסחר החופשי. ישראל לא תוכל להתנגד לחידות בנקאות אמריקאית או חברות אחרות, העוסקות בשרותים כמו קומוניקציה, שרותי-מיסור או תחבורה, לפעילות בישראל. האמריקאים דורשים עתה גם חשיפה של השקעות, כך שלא ניתן יהיה למנוע חידות הון זר לישראל על-ידי תקנות או על-ידי מתן העדפות להון מקומי.

גם בתחום מוצרי החקלאות דורשים האמריקאים לאסור כל סובסידיות למוצרי-חקלאות. האירופים התנגדו לאמריקאים עד כה, אבל באחרונה הסכימו להקטין משמעותית את ההיקף המתור של סיוע ממשלתי. גם כאן יש לדבר משמעות חמורה לגבי ישראל.

פסטיבל הזבל הישראלי

באפריל-מאי השנה יתקיים בניריוק ובולס אנג'לס מה שקרוי "פסטיבל הסרטים הישראלי". בחוברת המהדורה, המופצת לקראת הפסטיבל, נמסר כי הוא מופק על-ידי אגודת ישראל פסטיבל.

מפיק גולן מיוצג בפסטיבל

ועל עטיפת החוברת סמל ועדת חגיגות ה-40 למדינת-ישראל. החוברת קובעת בכותרתה כי זה הפסטיבל העשיר ביותר בסרטים ישראליים, שהופק אי פעם באמריקה, וכי הסרטים שיוצגו מהווים מיד גם של הצגות-יכורה של מיטב הפקות הישראליות החשובות, וכן של מיטב הסרטים הישראליים שהופקו ב-40 שנות המדינה. זוהי רשימת הסרטים שתוצג:

- סלחמח חוה (על חיי חנה נטש), סרט שהופק בהונגריה ללא קשר לישראל, בכיכובו **מנחם גולן**, שכל הסרטים שנייה היו כישלון חרוץ. הסרט מופק על-ידי חברת קונו. שקבוצת הרפתקנים איטלקים השתלטה עליה והדיחה את **מנחם גולן** ממנה.
- כוח דנחא, סרט-פעולה על היחידה למילחמה בסרור של אמריקה. צולם בישראל, וזוהו הקשר היחיד שלו לישראל, מלבד העובדה שהבימאי היה מנחם גולן, והסרט, שהופק ב-1986 והוצג אז, היה כישלון חרוץ.
- סמבו 3 של חברה-בת של קונו של גולן, שצולם בישראל וזוהו הקשר היחיד שלו לישראל. נשור הבחול של אותה חברה-בת של קונו.
- הסרט מופק עכשיו, ולא ידוע עליו דבר.
- אדמת אמא, סרט של קונוסמביה, מופק עתה.

נעלמו שטיחים בחצי מיליון דולר

מישלוש-שטיחים של חברה שפיתח הגנרל נעלם במלחמת-העופה קודר. שווי המישלוח הוא חצי מיליון דולר. שפיתח הגנרל מייצרת שטיחים בגושר, והחלה בייצוא בהיקף נרחב לאמריקה.

משבר ב"כוח-המשימה"

ראשי כוח-המשימה מתכנסים בימים אלה בישראל לריון במשבר הפוקד את הכוח. כוח-המשימה הוקם לפני שלוש שנים ביוזמת שר-הכלכלה, **גדי יעקובי**, ומיספר אנשי-עסקים יהודיים, במטרה לגייס הון וידע מחוץ לישראל להשקעות בישראל.

ראשי הכוח הם **מקס פישר**, **צירלס ברנזמן** ו**מורטון מנדיל**.

כמה עשרות אנשי-עסקים יהודיים פעילים בכוח, והם גם מממנים את פעולותיו. לכוח מישרד בישראל, ובראשו **אורי גרא**, שהיה מנכ"ל מישרד-הכלכלה, וכן מישרד באמריקה, שבראשו עומד **אלן וורצל**.

כמה מראשי כוח-המשימה, בעיקר מנדיל, אינם שבעי-רצון ממה שנעשה (או ממה שלא נעשה, לדעתם) דורשים להדיח את אלן וורצל. הכישלון העיקרי של כוח-המשימה הוא בניסיון שעשו לארגן באמריקה מערך שיווקי לסחורות ישראליות. הכוח העמיד בראש המשימה את **מורי לנדר**, מלך תעשיות-הבייגל, שהיה אמור להקים חברה גדולה שתשווק מוצרי-מוצן ישראליים. הניסיון לא עלה יפה, וגם לנדר הרים עתה ידיים.

כוח-המשימה השקיע כספים רבים בתיכונות תוכנית-משלב לשיווק הסחורות הישראליות, ועתה נראה כי תהיה תוכנית למחשב אך לא יהיו סחורות לשיווק.

"בעלים" ישחתך בניצוי תובעי "אמפל"

ההסדר שהושג בין חברת אמפל לבין אמריקאים שנתבעו אותה ואת בנק הפועלים על מניפולציות במניות החברה, שגרמו להם נזקים, יפצה אותם בסך 2.5 מיליון דולר. אמפל תשלם 1.5 מיליון דולר בערך, בנק הפועלים 700 אלף דולר, ותחברת-ביטוח, שביטחה את התביעה, תשלם את ההפרש.

אמפל קנתה באחרונה מאיש-העסקים היהודי שווייצרי **מרק פלורשטיין** את חלקו בחברה, כ-10%, במחיר של שני דולר המניה. קבוצת **ספר-ברנט** ממשיכה להחזיק בעוד 10% בערך.

ניצג בנק הפועלים בדירקטוריון אמפל, **עוזי ורדייר**, שהיה אמור להיות המתאם בין הבנק לאמפל, לא יעשה זאת, והוא למעשה חבר רגיל במועצת-המנהלים. **מייק ארנון**, נשיא אמפל, המלא גם את תפקיד יושב-ראש מועצת-המנהלים.

ורדייר נעדר באופן מופגז מקבלת-פנים שערך קונסול ישראל בנייריוק, **משה יגר**, שבה נכחו ארנון, **דוד נובליק**, נשיא לאומי, **רפאל רקנאטי** ו**יוסף צ'חנובר**, ראשי יזקונו. וכן **יעקב אלינב** מנהל סניף הפועלים בנייריוק.

"צוא" סולכור לאמריקה השנה — 155 מיליון דולר

סולכור ייצא לאמריקה ב-1987 מוצרים בשווי של 155 מיליון דולר, לעומת 143 בשנה הקודמת.

מנכ"ל החברה באמריקה, **יחיאל פרומר**, מסר כי הגידול הושג למרות הירידה הגדולה בשווי הדולר האמריקאי, שהביאה יצואנים ישראליים רבים להעדיף את השוק האירופי. יותר ממחצית הייצוא הוא של מוצרי מייפעלי כור. סולכור פתחה לאחרונה מחלקת מזון, שכבר ייצאה בסך חמישה מיליון דולר.

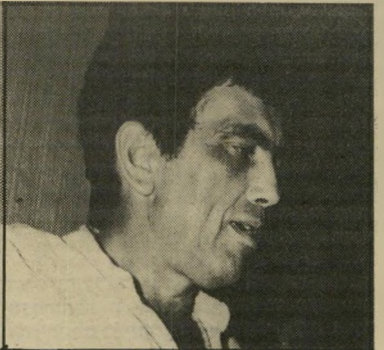
סניף וושינגטון של כור זכה במיכרזים ראי-שונים לצבא האמריקאי לאספקת אביזרי-עופה, קסדות שריונים ותק"שים, בהיקף של שיבעה מיליון דולר.

השנה נערך רהיירגון משמעותי בכור אמריקה, כוח-האדם קוצץ בצורה משמעותית, וכן הוקטן מיספר השליחים הישראליים. סעיפי-ההוצאות קטנו משמעותית.

מאיר ("סוני") סניגשטיין תרומה ומיסון מסודרת ישראלים ואמריקאים

- זיכרונות של אהבה, סרט משנת 1982.
- האדום הנודל, סרט שצולם בישראל ושהרצג ב-1980.
- חרב ודנון, הוצג ב-1986.
- ירוק תמיד, הוצג ב-1985.
- מוות לפני הבועה, הוצג לפני שנתיים.
- אשה ושמה נולדה, סרט-טלוויזיה מ-1982.
- עיט הברזל, סרט מ-1986.
- אקטודוס, הופק ב-1961.

מפיק שגיר לא מיוצג בפסטיבל

- המתופפת הקטנה, הופק ב-1984.
- סידרת-הטלוויזיה על היהדות של **אבא אבן**, הופק ב-1985.
- סמבו, הופק ב-1980.
- זה הייצוג של מיטב הסרטים הישראליים. רק מתוך הזיכרון — היכן הסרטים של **מייק שגיר**? היכן הסרטים של **יהודה נאמן**? היכן מאחורי הסורגים ואם מביאים עתיקות, מדוע לא את סיני? והיכן הסרטים של **יהודה ברקן**, **אסריות קישון** ועוד? היכן אוונטי פופולוז על תרגיל כזה של פסטיבל-סרטים ישראלי הוציא המפיק **מאיר סניגשטיין**, הידוע בכינוי "פוגי", תרומתו מיוזם ממוסדת ישראליים ואמריקאיים רבים. הגוף המפיק, אגב, הוא אגודה של-אלמנטריות, ואיש אינו יודע מה קורה להכנסות ממכירת כרטיסים (100 עד 1500 דולר לזוג כרטיסים) וממורעות.
- יש מקום לפסטיבל של סרטים ישראליים, במיוחד בשנת ה-40, אבל לא לגוף הנושא את שם ישראל לשוא!

* הכינוי "פוגי", רבך במאיר פניגשטיין, לאחר פירוק להקת הפופ הישראלית פוגי, בשנות ה-70. פניגשטיין היה בין מייסדי הלהקה.

הנרון

(המשך עמוד 11)

לקומץ עיתונאים הראויים-לכבוד, אך בסך-הכל התמונה בעיתוני ישראל פחות מרגשת. אבל לא זה העיקר.

העיקר טמון בתחום אחר לגמרי — תחום השייך לפסיכולוגיה.

גם כאשר אותה התמונה עצמה מופיעה בעיתון אירופי ובעיתון ישראלי — אין זו אותה התמונה.

כי התיקורת היא עניין דרצדרי. העיתון מראה והקורא רואה. הטלוויזיה מקרינה והצופה קולט.

משמע: צופים שונים, שיראו את אותה התמונה עצמה, יתרשמו ממנה בצורה שונה לגמרי. הם יראו שתי תמונות שונות.

למשל, תמונה של יוסי-יוס: חיילי צה"ל חמורי שים עומדים מול חבורה של נערים בעזה. ענני גאז מרמיע. מחסום-אבן. דגל פלסטיני. החיילים מכים צעיר שנפתס.

אותה התמונה בשני העיתונים. אך איזה הבדל!

הקורא הישראלי יודע שהחיילים האלה הם מוטי ודני ועוזי ומוישה. בחורים משלנו, בחורים טובים. בני השכנים. וממול עומד השבאב הפרוע, שונאי-ישראל.

הקורא האיטלקי, ההולנדי והצרפתי רואה משהו שונה לגמרי. הוא ראה בחייו מאה סרטים על מיסטר-ריכוש, וביוחד על הכיבוש הגרמני באירופה. הוא ראה מאות תמונות מדרוס-אפי ריקה.

התמונה מעוררת בו אסוציאציות אוטומטיות.

מה הוא רואה? קלגסים אכזריים של מיסטר-כיבוש דורסני, המנסים לרכב את ההתקוממות של לוחמי-חופש. נערים אמיעים, העומדים בידים ריקות מול צבא קולוניאלי המוש ואכזרי. גיבורים צעירים, המניפים את דגלם מול עיני הכובש. נשים אמיעות החוסמות בגופן את הכיר-יונים במדים.

הכותרות מגדילות את הפער. כאן: המון מור סת. התפרקות אלימה. חיילים מחזירים את הסדר על כנו. ושם: מתקוממים פלסטיניים. כוחות-הכיר-בוש מפגינים סרטי-שק.

פער זה הוא בלתי-רמנע. כך זה באמת נראה לכל מי שאינו ישראלי, או לפחות יהודי. שום, "הסברה" לא תעזר.

לה היו הנתונים, שמפקרי צה"ל היו צריכים לקחתם בחשבון כאשר עמדו לפנייהם האור-פציות השונות.

ההרג היומיומי בחודש הראשון גרם לתגובה נוראה בעולם. פשוט אי-אפשר היה, להסביר כיצד זה נהרגו עד כה יותר מ-40 פלסטינים מיד חיילים שמותר היה להם לירות, רק כדי להציל את חייהם — בעוד שאף חייל אחד לא נפצע אף באופן בינוני.

אחר-כך באו המעצרים המוניים והגירושים. העולם סלד מהם.

אחר-כך באה שיטת ריסוק-העצמות. ליל האלות הארוכות.

איני יודע מי היה בעל הרעיון — רבין עצמו או קצין כלשהו. אם היה זה אלוף, הייתי מציע להוריו לדרגת טורא-מישנה. לא רק בשל האכזריות, אלא גם בשל הטימטום. אם היתה הבונה לגרום לבחילה כללי עולמית, ולהציג את ישראל בעולם כבי מין מופלצת פרוורסית, סאדיסטית, הרי הושגה המטרה.

ראיתי עשרות תמונות בעיתונים זרים. פה ושם גם הורמן לי לראות סיקור של יומני-טלוויזיה. קל מאוד לדמיין את תגובתו של האדם הרגיל, ההגון, שהיה עד כה בעל סימפאטיה מעורפלת למדינת-היהודים, שראה את התמונות האלה, יום אחרי יום.

הנזק אינו ניתן לתיקון.

אין ספק שמדינת-ישראל כבר הפסידה את המילחמה הנכוחת בכמה תחומים. בתחום התיקשורתי היא הובתה שזק על ירד. לא בגלל קנוניה חסוכה של יריב מרושע ורדוני. ישראל היכתה את עצמה. יתכן שזה היה בלתי-רמנע. כי במילחמה, בזאת אפשר לנצח רק בדרך אחת: על-ידי מניעת המילחמה עצמה.